

Τὰ ματοκλάδια ἀφήσανε τὴν ἀβεβαία τὴν πάχνη.
 Κ' οἱ ὑάκινθοι, ποῦ τρέλλανεν ἡ ξωτικὴ εὐωδιά σου
 Κ' οἱ ἐλιές ποῦ ποθοπλάνταξαν γιὰ τὰ κρουστά σου δάκρυα
 Κ' οἱ ἀχοὶ ποῦ ἀπ' τὸ κορμάκι σου νὰ βγαίνουν δεηθήκαν
 Ὅλα πιά μείναν σ' ἔκσταση παρήγορη νὰ πίνουν
 Τὰ χνάρια ἀπὸ τὰ χέρια σου ποῦ ἀπόμειναν στὰ τζάμια !

ΠΟΛΗ

ΤΩΝΗΣ ΧΡΙΣΤΙΔΗΣ

ΑΛΛΞΕΥΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΑΝΤΑΛΟΣ

ΣΤΟΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΟΥ ΓΙΑΓΚΟ ΧΕΛΜΗ

Χιλιάδων χρόνων ἁμαρτίες μὲ βαραίνουν,
 πάθη, ἀνόητοι πόθοι, ψέματα, ἀδυναμίες,
 καὶ μ' ὅλο ποῦ ὁ νοῦς μου στὸν οὐρανὸ φθάνει τῆς ἐλευθερίας,
 βαρειά, τὰ μάτια μου νὰ ὑψωθοῦν δὲν κατορθώνουν
 καὶ μένουν, μάτια δούλου, σκυμμένα πρὸς τὴ γῆ.

Τάνταλος τῆς ζωῆς, βλέπω τὸ ἄπειρο καλὸ,
 ὅμως νὰ τὸ ἀπολαύσω πόσο μακρυνά εἶμαι!
 Τὸ ποθῶ κ' ἐκεῖνο μ' ἀνοίγει ἀγκαλιὰ ἀγάπης,
 τρέχω νὰ τὸ φθάσω, ὅμως σταματῶ στὸ δρόμο,
 δεμένος ἀπὸ τῶν προλήψεων τὴν ἀλυσίδα.

Κι' ὅμως κανεῖς θεὸς δὲν μ' ἐκαταράσθη ἐμένα!
 Ἄν εἶμαι Τάνταλος, μὲ βαραίνουν τῶν προγόνων
 οἱ ἁμαρτίες· καὶ τὸ μαρτύριό μου εἶνε πειδὸ μεγάλο ὅσο
 ἐνῶ στοὺς ἄλλους, ποιητὴς ἐγώ, ἀνοίγω δρόμο
 πρὸς τὴν ἐλευθερία, γιὰ μένα νὰ βρῶ τὸ δρόμο δὲν μπορῶ !

Τάνταλος, βλέπω μακρυνά τὸ ἄπειρο καλὸ.
 Κι' ὅμως κανεῖς θεὸς δὲν μ' ἐκαταράσθη ἐμένα !
 Ἄν εἶμαι Τάνταλος, εἶμ' ἀθῶος, ποῦ νέα προπατορικὴ
 σηκώνω ἁμαρτία, τὴν πρόληψι. Κι' ἀπ' αὐτὴν, ἀλλοίμονο,
 κανεῖς Χριστὸς δὲν ἔρχεται νὰ μὲ λυτρώσῃ.

ΣΤΑΘΗΣ ΚΑΡΑΒΙΑΣ